

Poveste c-un vampir

Caprar Florin

Gonea flămând și însetat de sânge
În jungla vieții-n asfințit de soare,
Pornise în cumplita vânătoare
La care foamea l-a putut constrânge.

Atunci când ochii-i luminau sălbatic
Și reflectau în noapte luna mută
Era un semn că prad-ar vrea s-asmută
Gonind-o-n locul trist și singuratic

Pe care-n vrerea sorții îl numea acasă.
Prinzând feroce-n brațe-acea captură
Dezvălui o splendidă făptură
Ce-i smulse-un murmur: "Cât e de frumoasă!"

Nu mai mâncase-aproape de o lună.
Neiertătoarea foame îl strivea,
Dar ochii... ochii ei, atunci când o privea,
Erau aproape gata să-i răpună

Acele animalice instincte,
Dar imediat își scutură privirea
Descatușându-se din amăgirea
Urzită de a stărilor conflicte.

O înșfăcă târând-o, de îndată
Doi colți uriași se văd ieșind din gură,
Se-apropie cumplita mușcătură,
Dar pielea... pielea ei catifelată,

Cu aroma-i plină de savoare
Răpuse demonul sălbatic
Din sufletul său cald ținut ostatic
Și-o transformă-ntr-o dulce sărutare.

Povestea noastră este pe sfârșite
Căci dragostea învinge-ntotdeauna,
De-i înger sau e demon e totuna,
În fața ei-s doar palide ispite.

Căprar Florin